Выходить у Львовѣ що дня (кромѣ недѣль и гр. кат. святъ) о 5-ой годинѣ по полудни.

Адміністрація и Експедиція вôдъ ч. 8 улиця Чарнецкого.

Редакція ул. Франціканьска ч. 10, дверѣ 10.

Письма приймають ся лишь франкованѝ.

Рекламаціи неопечатанѝ вôльни вôдъ порта. Рукописи не звертають ся.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Предплата у Львовѣ въ Адміністраціи „Ґазеты Львôвскои" и въ ц. к. Староствахъ на провінціи
на цѣлый рôкъ 2 зр. 40 к.
на пôвъ року . 1 зр. 20 к.
на чверть року . . 60 к.
мѣсячно . . . . 20 к.
Поодиноке число 1 кр.

Зъ почтовою пересылкою:
на цѣлый рôкъ 5 зр. 40 к.
на пôвъ року 2 зр. 70 к.
на чверть року 1 зр. 35 к.
мѣсячно . . . . 45 к.
Поодиноке число 3 кр.

Додатокъ до „Ґазеты Львôвскои".

Ч. 178. Субота 10 (22) Серпня 1891. Рôкъ I.

Дорожня.

Жнива кôнчать ся и здавалось бы, що дорожня, яка була передъ жнивами, повинна бы теперь зменшитись, бо хочь, що правда, жнива не выпали добре, а въ многихъ сторонахъ нашого краю навѣть зовсѣмъ зле, то все таки бодай на якійсь часъ недостатокъ не єсть ще такъ дуже великій а вôдтакъ може и въ другихъ краяхъ и державахъ станъ урожаѣвъ не стоить ще такъ зле. Тымчасомъ показуєсь инакше; збôже иде страшно въ гору, мука и хлѣбъ дорожѣють. Вѣсти зô всѣхъ бôльшихъ мѣстъ потверджують пôдвысшенє цѣны збôжа. У Вѣдни пôднеслась осѣнна пшениця зъ 10 зр. 39 кр. на 11 зр. 85 кр. жито зъ 10 зр. 18 кр. на 10 зр. 97 кр.; въ Committee Пештѣ пôднеслась пшениця о 50 жито о 70 кр. Розумѣє ся, що въ наслѣдокъ того пôйшла и мука и печиво въ гору. У Львовѣ пôдскочила цѣна хлѣба дуже значно въ гору. Бохонець хлѣба, котрый плативъ ся давнѣйше по 18 або 20 кр., пôзнѣйше по 20 и 24 кр. платить ся теперь по 22 и 26 кр. а пекарѣ заповѣдають, що ще бôльше подорожѣє.

Спытайможь де причина сеи дорожнѣ? Безперечно, що головна причина єи лежить въ неурожаю, але мабуть чи не далеко бôльша въ спекуляціи збôжевôй, бо отъ що найбôльше вплынуло на подорожѣнє збôжа:

Въ многихъ сторонахъ Россіи єсть такъ великій неурожай, що — якъ вже звѣстно — наставъ ажь голодъ. Рѣчь зовсѣмъ природна, що правительство россійске мусить подбати про своихъ загроженыхъ голодомъ пôдданыхъ и оно выдало заказъ вывозити жито за границю. Заказъ сей выкликавъ въ Нѣмеччинѣ, де урожай также не конче добре выпавъ, великій переполохъ. Россія була зъ давенъ давна збôжевою коморою для Нѣмеччины, тожь и не дивниця, що тамъ торговельники збôжа налякались дуже. Страхъ той ставъ теперь ще бôльшій, коли рознеслась вѣсть, що Россія закаже ще и пшеницю вывозити. Заказъ сей вôддѣлавъ въ першій лініи на біржи збôжеви и на гуртовныхъ торговельникôвъ збôжа. Загально думано, що коли выйшовъ той заказъ въ Россіи, то правительство нѣмецке зменшить бодай мыто вôдъ збôжа. Коли однакожь правительство постановило не зменшати мыта, почали спадати нѣмецкѝ паперы и теперь рознѣсъ ся переполохъ по цѣлôй середнôй Европѣ та выкликавъ всюды подорожѣнє збôжа а также и у насъ въ Австріи. Заказъ Россіи не дотыкає безпосередно Австріи, бо Австрія взглядно ще найменше брала збôжа зъ Россіи. Въ однôмъ лишь Австрія потерпить черезъ заказъ Россіи, а то въ доходахъ зъ перевозу збôжа.

Теперѣшна нагла дорожня має своє жерело въ спекуляціи збôжевôй, але мимо того не можна сподѣватись, щобы цѣна збôжа по якôмсь часѣ значно спала. Пôсля всякои имовѣрности сегорôчне жниво не выстане на покрытє, потребъ а хочь буде довôзъ зъ Америки, то все таки зачувати, що Америка збôльшить цѣну свого збôжа. Пшениця мусить также ити значно въ гору, хочь бы Россія и не заказувала єи вывозити, бо тѝ краѣ, въ котрыхъ доси найбôльше уживало ся жита, будуть мусѣли теперь взятись до пшеницѣ. Такъ само пôйдуть въ гору ячмѣнь, кукурудза и овесъ, бо жито, уживане давнѣйше на пашу або на паленє горѣвки, буде теперь уживати ся выключно на поживу. Овесъ вже нинѣ значно въ Берлинѣ подорожѣвъ.

Такъ отже представляють ся намъ сумнѝ выгляды на будучнôсть. Въ краю нашôмъ неурожай и нещастя елементарнѝ давно вже страхомъ наповнили хлѣборобôвъ нашихъ а тутъ приходять ще и невôдраднѝ вѣсти зъ другихъ краѣвъ та сѣє переполохъ ще и біржева спекуляція. На торгахъ у Вѣдни и Берлинѣ стає теперь вправдѣ спокôйнѣйше. Пôсля найновѣйшихъ вѣстей зачинають тамъ цѣны збôжа спадати, але чи для насъ буде великій хосенъ зъ того? Нашѝ доморослѝ спекулянты будуть все таки держати збôже въ высокôй цѣнѣ и будуть на давный ладъ руйнувати людей.

До Русинôвъ

Самбôрского, Дрогобицкого, Старомѣского, Добромильского, Рудецкого, Турчаньского и другихъ околичныхъ повѣтôвъ.

Земляки! Мы Русины що до числа одинъ зъ найбôльшихъ народôвъ славяньскихъ, замешкуючѝ краснѝ и певно найжизненнѣйшѝ просторы землѣ, стоимо нинѣ мѣжь народами Европы дуже ще низько якъ пôдъ взглядомъ просвѣтнымъ такъ и матеріяльнымъ. Мы, народъ маючій за собою колишню свѣтлу минувшôсть и славу, нинѣ — мало звѣстнѝ мѣжь другими народами, и не тѣшимось тою повагою, яка бы намъ належала ся.

Дежь причина тои сумнои долѣ? А вжежь головно въ темнотѣ, въ невѣжи, въ якôй ще по нинѣшнѝ часы остають міліоны масъ нашого народу.

Русины! Чи оставатижь намъ и на дальше въ тôмъ сумнôмъ станѣ тьмы и пониженя — та лишатись и на дальше позаду другихъ, братныхъ славяньскихъ народôвъ? Нѣ! И намъ уже крайна пора — рѣшучо положити конець володѣню тьмы въ нашôмъ народѣ, скинути єи пута и зрôвнати ся зъ другими народами славяньскими, котрѝ власными силами, безъ чужои помочи, хочь деякѝ находили ся ще въ горшôмъ положеню тьмы, станули нинѣ такъ высоко, що тôлько позавидувати имъ тои долѣ. До того дôйшли они черезъ розумну и

ПАРТІЯ ШАХÔВЪ.

НОВЕЛЯ М. ЮКАЯ.

Ахманцада Мехмета, сердара помôчного войска туніского, знавъ весь свѣтъ задля строгои карности, яку державъ въ своѣмъ войску.

— Не ворога, але мене маєте бояти ся! — говоривъ вôнъ бувало рекрутамъ, що приставали до єго войска. Тай правда, що єго вояки завсѣгды були вôдважными героями, котрѝ не знали у войнѣ жадного страху, зате передъ своимъ комендантомъ трясли ся.

Перша вôйна, до якои ужили ихъ въ Туреччинѣ, була въ Альбаніи противъ зворохобленыхъ Грекôвъ и тутъ Мехметове войско робило знаменитѝ прислуги.

Разъ якось выпало Мехметови поставити вôсѣмъ воякôвъ кôнныхъ передъ Пяти-Керницями въ Артѣ, вôдки Греки найчастѣйше нападали. Вôнъ приказавъ имъ якъ найострѣйше, щобы всякого прохожого придержували, не прижмурювали ока и анѣ разъ зъ коня не злѣзали.

Вояки робили, якъ имъ було приказано. Десь коло пôвночи хотѣвъ тихцемъ переходити ся якійсь вôзъ, але вояки спостерегли ся, прихопили завчасу и придержали. Вôзникъ, що поганявъ волы, утѣкъ и лишивъ фѣру на мѣсци.

На возѣ лежала бочка, а що въ нѣй було, можна було знати зъ коня, навѣть не злѣзаючи зъ него або хочбы зажмуривши очи, бо треба було лишь выймити чôпъ, щобы пôйшовъ въ гору найприємнѣйшій запахъ оковиты. А тамъ мусѣла бути дѣйстно дуже добра оковита, гнана зъ фіґъ и сушеного винограду. Гіявры знають, що добре.

Воякамъ же не було заказано пити оковиту, коли єи де сконфіскують. До того они и зовсѣмъ не пили зъ бочки, а лишь встромили тôлько тростинову дудку, крôзь котру почали ссати тоту солодку, розвеселяючу благодать. И щожь то може пошкодити, що чоловѣкъ крôзь довгу тонку тростинову дудку высcе? Тажь то не значить ще пити.

Але не безъ причины, каже пророкъ, що вино потайный напитокъ, въ котрôмъ сатана умочивъ свôй языкъ, бо той напитокъ пôдмавляє людей до усего злого.

Вôнъ пôдмовивъ попередъ усего воякôвъ, чого они властиво мають сидѣти на коняхъ, на твердыхъ кульбакахъ, коли на земли така мягонька мурава? Прецѣнь хочь они трошка протягнуть ся на травѣ, то нѣхто того знати не буде. Конѣ можна поприпинати до воза, и они тайны не зрадять.

Коли вже на земли лежали, пояснивъ имъ чортôвскій напитокъ, що прецѣнь не всѣ вôсѣмъ мужа мусять стояти на стôйцѣ, выстане ихъ чотиры, а прочѝ могуть зажити сну, того благородного божого дару.

Але тымъ чотиромъ, котрымъ прийшлось стояти на стôйцѣ, було за довго чекати, поки на нихъ прийде черга и они згодили ся на то, щобы двохъ зъ нихъ поклало ся спати, а два другѝ абы тымчасомъ сторожили.

А тѝ два, що мали сторожити, звали ся Маруфъ и Сеферъ.

— Знаєшь що, Маруфе! — каже Сеферъ до свого товариша, — двохъ людей робить таку саму службу, що и оденъ. Досыть, коли зъ насъ двохъ оденъ або другій буде стояти. Хибажь не правда?

Маруфъ потакнувъ.

— Заграймо собѣ партію шахôвъ. Хто партію програсть, той має стояти на стôйцѣ; хто выграє, той має спати.

Маруфъ приставъ на то.

Оба Бедуіны выгладили землю передъ

правдиву науку, при щирôмъ трудѣ надъ собою пôдъ проводомъ горячихъ а дѣяльныхъ патріотôвъ.

Братя! И передъ нами ще славна будучнôсть! Оживѣмъ тôлько тй темнй міліонні масы, що доси коротають свое нужденне житебуте въ тьмѣ и невѣжи, — приведѣмъ лишень ихъ черезъ науку до свѣдомости, а въ Бозѣ надѣя, що зможемо самй о своихъ власныхъ силахъ — добутись лучшои долѣ. Условія до того суть, лишь користати зъ нихъ!

Правдиво щирй народолюбцѣ, люблячй свôй народъ и розумѣючй свôй святый обовязокъ, взяли ся ще передъ 23 роками до поправы незавидпои долѣ нашого народу. Бачучи, що народови не хибує доброи волѣ отрясти ся зъ неволѣ тьмы, постановили подавати єму правдиву просвѣту-науку—и въ тôй цѣли завязали у Львовѣ товариство „Просвѣта". Дѣяльность „Просвѣты" знана вже на цѣлôй рускôй земли — удостоилась она и Найвысшого узнаня вôдъ нашого Найяснѣйшого Монарха, котрый высказавъ, що „Просвѣта" — „дуже пожиточне товариство".

Щобы „Просвѣта" могла розвинути пожиточну свою дѣяльность по всѣхъ сторонахъ нашои землѣ, завязують ся по цѣлôмъ краю „філіи" „Просвѣты". Въ тôй власне цѣли заснoвано сими днями и въ Самборѣ філію „Просвѣты", щобы всѣхъ щирыхъ людей въ тôй сторонѣ краю згорнути пôдъ святе знамя просвѣты и науки, абы и они всѣ прийшли до самопôзнаня.

Щобыжь благороднй змаганя сй могли увѣнчатись якъ найкрасшими успѣхами, просимо всѣхъ, кому лише щиро и направду залежить на получшаню долѣ нашого бѣдного народу и хто тôлько вѣрить въ єго славну будучнôсть — нехай лучить ся разомъ зъ нами до спôльныхъ трудôвъ надъ єго просвѣтою.

Передовсѣмъ вступайте и вписуйте ся до „Просвѣты" Вы, братя Селяне, божь се головно о Вашу справу и о Ваше добро ходить!

Рôвножь и Васъ, панове Шляхта, запрошуємо до „Просвѣты", божь и мѣжь Вами ще не всюда ясно, а задля того и не конче гараздъ Вамъ веде ся. И Вы, братя Мѣщане, не цурайтесь „Просвѣты", бо и Вамъ треба бы двигнути ся зъ упадку до давнои поваги, а се удасть ся тôлько черезъ науку-просвѣту. Злучѣть ся зъ нами у „Просвѣтѣ", а чей дôждемо ся ще тыхъ часôвъ, що наше мѣщаньство верне знову до колишного свого добробыту.

А вконци и Ты, Интеліґенціє руска, якъ духовна такъ и свѣтска, не вôдказуй нещастному народови своеи помочи въ хвили, коли вôнъ самъ починає вже ратувати ся зъ грозячои єму загибели. Тажь Ты кровь зъ єго крови, кôсть зъ єго кости! Мы певнй, що нѣкого зъ Васъ не хибне тамъ, де Васъ кличе обовязокъ и грôмкій голосъ народу!

Земляки! Робѣмъ уже початокъ и въ нашôй сторонѣ, бо дальше оставати въ тьмѣ — годѣ! Берѣмъ ся всѣ щиро до працѣ и науки самй, не оглядаючись на нѣчию помôчь. Найлучшій той господарь, що самъ обробить собѣ свою ниву, а не жде, ажь єму хтось другій схоче обробити.

Отже зъ вѣрою въ свои власнй силы и въ тôмъ святôмъ пересвѣдченю, що пôдоймаємо дѣло для добра руского народу дуже хосенне, просимо Васъ, братя, на перший загальнй зборы філіи „Просвѣты", котрй вôдбудуть ся дня 3 н. ст. вересня въ Самборѣ въ сали Читальнѣ о годинѣ 12-ôй въ полудне. Попередъ вôдправить ся въ церкви о 10-ôй годинѣ служба Божа при спѣвѣ пп. академикôвъ.

Кому лише часъ и здоровлє позволить, нехай не жалує труду, а най прибуває на 3-го вересня до Самбора—взяти участь въ нарадѣ, якъ зарадити лиху народному....

Въ Самборѣ 15 н. ст. серпня 1891.

Бережницкій Иванъ префектъ. — о. Боберскій Николай парохъ зъ Ваневичь. — Волосяньскій Василь мѣщанинъ. — Геча Дамянъ и Дмитро господарѣ.—Голойда Василь господарь. — Городискій Яковъ учитель.— о. Дашкевичь зъ Ступницѣ. — Карановичь Іосифъ адъюнктъ судовый. — Куцѣль Андрѣй начальникъ громады и радный повѣтовый. — Ладанай Микола господарь. — о. Леонтовичь парохъ зъ Урожа. — Лининьскій Петро мѣщанинъ.—Литиньскій Болеславъ.— Монастирскій Павло пенсіонов. капітанъ. — Минько Иванъ господарь. — Михась Иванъ господарь.— Ортиньскій Іоаннъ префектъ.— Ортиньскій Іосифъ секретарь громадскій. — Рабѣй Францъ катихитъ.—Ревакович Титко начальникъ суду въ Пôдбужи.— Рошкевичь Левъ совѣтникъ судовый. — о. Сабарай Іосифъ. — Саламонъ Іосифъ адъюнктъ судовый. — Сѣлецкій Василь емеритованый контрольоръ.— Сосновскій Романъ авскультантъ судовый. — о. Татомиръ, парохъ зъ Черхавы. — Хлопецкій Володимиръ, властитель бôльшои посѣлости. — Д-раидъ Чайковскій Корнило.

Люде чи звѣрѣ?

(Зъ салѣ судовои).

(Дальше.)

Дальшою жертвою Шнайдера о мало що не стала ся служниця Иванна Штойберъ. Она подала въ жандармеріи въ Найленґбахъ до протоколу, що въ половинѣ мая с. р. пôзнала Франца Шнайдера на улици. Коли вôнъ довѣдавъ ся, що она безъ службы, то обѣцявъ ѣй выробити добре мѣсце за кухарку у якоись бароновои недалеко Найленґбахъ и обоє пôйшли заразъ туды пѣшки. Вечеромъ запровадивъ Шнайдеръ дѣвчину въ лѣсъ и хотѣвъ тамъ єи знасилувати. Дѣвчина не давала ся але вôдтакъ таки пôддала ся. Черезъ цѣлу нôчь державъ вôнъ дѣвчину въ лѣсѣ и хотѣвъ єи удусити, але що дѣвчина була сильна, то и не дала ся.

Вôдъ коли арештовано Шнайдерôвъ, надходять що разъ то новй вѣсти о пропавшихъ десь безъ вѣсти дѣвчатахъ и єсть загальне пôдозрѣнє, що они стались жертвою тои звѣрскои пары. Властитель гостинницѣ въ Майдлінґу подавъ до вѣдомости поліціи такій фактъ: Дня 29 липня прийшла до него якась жѣнка зъ дѣвчиною може 25-лѣтною и просила, щобы дѣвчинѣ позичити ґульдена, абы она могла выкупити собѣ свôй куферъ на зелѣзници. Дѣвчина вôдôйшла зъ службы вôдъ якоись панѣ Шумахеръ въ Ґінтербріль и вôдъ тои поры стоить єи куферъ на зелѣзници. Теперь дôстала она добре мѣсце въ Константинополи и за кôлька днѣвъ прийде для неи на дорогу 200 зр. Она потребує выймити собѣ зъ куфра лишь одну сукню и куферъ може постояти кôлька днѣвъ у Гавера. Гаверъ давъ ґульдена и взявъ куферъ до себе. Жѣнка тота, котра казала, що єсть сторожихою тамъ, де тота дѣвчина мешкає, пôйшла зъ дѣвчиною и бôльше вже жадна зъ нихъ не показала ся и куферъ лишивъ ся. Поліція выслѣдила вôдтакъ, що дѣйстно въ віллѣ Шумахеръ служила 25-лѣтна дѣвчина, Сидонія Брабецъ. Дня 18 липня вôдôйшла она зъ службы и здаєсь, що дôстала ся въ руки Шнайдерôвъ.

У Шнайдерôвъ забрала була поліція три куфры. Пôзнано, що оденъ зъ тыхъ куфрôвъ палежавъ до убитои Готваґнеръ, а другій до такожь убитои Фридрики Цоуфаръ (такъ правильно называлась убита, а не Цуферъ). Поліція думала, що третій куферъ єсть власностію Розаліи Шнайдеръ; тымчасомъ показало ся, що вôнъ належавъ до третои убитои дѣвчины Розаліи Кляйнратъ. Кляйнратъ була незаконною донькою робôтника, Мартина Преша, въ фабрицѣ паперу въ Пітенъ. Батько не маючи вôдъ довшого часу нѣякои звѣстки вôдъ доньки, а довѣдавшись зъ ґазетъ про злочиньства Шнайдерôвъ, приѣхавъ шукати за донькою. Она служила послѣдный часъ у якоись урядничка панѣ Теллеръ и вôдôйшла вôдъ неи. Батько довѣдавъ ся, що якійсь чоловѣкъ зъ рудымъ вусомъ и синымъ фартухомъ намовивъ єи нти на службу до якоись ґрафинѣ въ Кльостернайбурзѣ, де буде мати легку службу и 16 до 18 зр. мѣсячно. Дѣвчина пристала на то и тôй чоловѣкъ помагавъ ѣй переносити куферъ. Прешъ пôзнавъ тôй куферъ по направѣ, яку казавъ робити шлюсареви въ Пітенъ. Въ куфрѣ найдено ще спôдницѣ и сорочки, значенй початковыми буквами Розаліи Кляйнратъ. Опôсля розповѣла панѣ Теллеръ, що она любила Розалію, котра була дуже чемна дѣвчина, и коли вôдправила ся, позволила ѣй

собою, нарисували кôнцями своихъ списъ въ пѣску квадратъ и подѣлили на шѣстьдесять чотири поля. Потôмъ поробили фіґуры зъ лѣсныхъ овочѣвъ: зъ дикихъ грушокъ були королѣ, зъ дикихъ яблокъ королевй; вежѣ зъ жолуди, коники зъ квасковыхъ ягôдокъ, бѣгуны зъ шипшины а хлопы зъ маленькихъ сучкôвъ.

Вôдтакъ посѣдали они коло огню и почали грати. Зразу ишло лѣпше Сеферови, але опôсля напитокъ такъ завернувъ єму голову, що вôнъ вже и фіґуръ розрôжнити не умѣвъ, стративъ королеву и вже туй туй за однымъ тягомъ бувъ бы мавъ мата.

— Слухай но, Сефере! — каже Маруфъ, побачивши, що мусить побѣдити Сефера: — ты въ поганôй матни.

— Правду кажешь; я такій сплячій якъ море пôдчасъ тишины.

— Прôграєшь партію!

— Я то бачу.

— Ну, то лягай въ имя боже, я буду за тебе сторожити.

Сеферъ стиснувъ руку товаришеви за єго жертволюбивôсть и єму здавало ся, що вôнъ ще щось до него говорить; але очевидно говоривъ то лишь въ снѣ, бо заснувъ таки на мѣсци.

Але Маруфъ и ока не прижмуривъ, лишь спершись на свою ручницю, пильнувавъ своихъ товаришѣвъ.

Та чортôвскій напитокъ почавъ поволи и въ нѣмъ вôдзыватись.

— Чому собѣ не сядешь? Якій ты дурный, що такъ мучишь свои ноги; тажь можешь и сидячи такъ само добре видѣти!

Але скоро вôнъ лишь сѣвъ, почавъ лихій знову єго пôдмавляти:

— Чого ты такъ мучишь свои очи. Тажь можешь одно прижмурити, а другимъ будешь то само видѣти, що и обома.

И такъ замкнувъ вôнъ єму поволи и друге око. Маруфъ успокоювавъ себе тымъ, що хочь вôнъ очи замкнувъ, то все таки ще слухъ у него добрый и вôнъ заразъ почує, скоро лишь буде грозити яка небезпечнôсть. Отже постановивши собѣ крѣпко не спати, заснувъ такъ само якъ и другй.

Теперь выпали сидячи въ засѣдцѣ Греки, повôдпинали конѣ вôдъ воза и були бы певно поубивали и сплячихъ Туркôвъ, коли бы Маруфôвъ кôнь не бувъ заирзавъ голосно, перечуваючи небезпечнôсть.

Першій, що схопивъ ся, бувъ Маруфъ; по нѣмъ побудились и другй. Вхопили за збрую, вытверезились якъ стôй, соннôсть и пяность щезли, а они кинулись на ворога.

Та що то имъ помогло? Тамтй сидѣли на коняхъ, на ихъ власныхъ коняхъ и лишь насмѣвали ся зъ гоничихъ за ними Туркôвъ.

Лише Маруфôвъ кôнь не хотѣвъ слухати сидячого на нѣмъ Грека; почавъ пôдъ нимъ спинати ся, ставати дуба, шибавъ собою мовъ навѣженый сюды и туды доти, доки щасливо не скинувъ зъ себе Грека, давши єму ще порядно копытомъ и прибѣгъ до свого властителя. Другй лишь поглядали за своими.

Отже вôсѣмъ мужа, а лишь одинъ кôнь.

Що скаже на тото Мехметъ. Бедуінамъ жаль було свого молодого вѣку, надъ котрымъ певно ихъ командантъ не змилосердить ся; ба, але ще бôльше жаль имъ було своихъ красныхъ коней, що ихъ Греки покрали. Бо и щожь вартъ чоловѣкъ безъ коня.

(Конець буде).

перебувати у себе, доки не знайде новои службы. Дня 4 червня прийшла она зъ Шнайдеромъ, котрый казавъ, що вôнъ сторожемъ у ґрафинѣ въ Кльостернайбурзѣ и радивъ ѣй, щобы она заразъ пакувала ся. Вôнъ самъ помагавъ ѣй пакувати куферъ и пхавъ все въ него, що лишь могло влѣзти ся. Обоє вынесли вôдтакъ куферъ нѣбы до фіякра. Кляйнратъ мала тогды при собѣ якихъ 15 до 20 зр. готôвкою. Панѣ Теллеръ говорила зъ Шнайдеромъ, що дѣвчина буде робити у ґрафинѣ, коли она способна лишь до грубшои роботы, а Шнайдеръ сказавъ ѣй на то, що та ґрафиня спаралїжована, и що она потребує абы єи хтось убиравъ. Коли пани Теллеръ показано фотоґрафію Шнайдера, она заразъ єго спôзнала. Загально припускають, що Шнайдеръ утопивъ ту дѣвчину въ Дунаю.

Наконець ще оденъ выпадокъ: Вôдъ кôлькохъ недѣль пропала служниця Марта Вейлі. Дѣвчина та служила въ однôй вѣденьскôй каварни, ажь може мѣсяць тому назадъ стрѣтивъ єи оденъ мѣскій послугачь и тому розповѣла она, що иде на службу на село до якихсь бездѣтныхъ людей и має надѣю, що ѣй тамъ буде добре. Вôдъ того часу пропала она безъ слѣду.

Що до Фридрики Цоуфаръ то выкрыла поліція ще отсѝ важнѝ факты. Цоуфаръ походила зъ доброи родины; она була донькою якогось урядника, але задля родинныхъ вôдносинъ мусѣла ити на службу. Зъ неи була знаменита кухарка и длятого мала завсѣгды дуже добре мѣсце по великихъ панахъ. Въ 1889 р. була она кухаркою у командуючого ґенерала Светеніого въ Сибинѣ въ Семиградѣ и брала тамъ мѣсячно 30 зр. а крôмъ того ще и значнѝ дарунки. Тамъ зложила она собѣ грошѣ и думала вôддати ся. Сѣмъ недѣль тому назадъ вернула она зъ Семиграду и мала кôлька сотъ риньскихъ, красну одѣжь и дорогѝ рѣчи. Коли Шнайдеръ продававъ тандитярцѣ Айслеръ куферъ зъ рѣчами Фридрики Цоуфаръ, показувавъ ѣй также квитъ на 1000 чи 1200 зр, зложеній въ семиградскôмъ заведеню кредитовôмъ на имя якоись Фріде Шусінґъ чи Рустінґъ — тандитярка не могла пригадати собѣ имени. Показало ся теперь, що Шнайдеръ тѝ грошѣ выймивъ. Въ чотири дни по забитю Фридрики Цоуфаръ прийшовъ вôнъ зъ своєю жѣнкою, котра удавала Фридрику Цоуфаръ, до одного пенсіонованого урядника у Вѣдни, котрый теперь має аґентуру и показавъ єму квитъ депозитовый на 156 зл., та просивъ о раду, якъ бы тѝ грошѣ безъ великихъ коштôвъ выдобути. Коли той урядникъ сказавъ, що треба выказати ся леґітімацією, то Шнайдерова, нѣбы то Фридрика Цоуфаръ, сказала: Я маю всѣ папery леґітімаційнѝ у себе дома. На другій день прийшла она зновъ до того урядника и принесла вже зъ собою метрику и карту приналежности Фридрики Цоуфаръ та просила, щобы той урядникъ выдобувъ тѝ грошѣ зъ Семиграду а листъ зъ грôшми щобы приславъ ѣй до дому. Коли прийшовъ листъ не хотѣвъ листоносъ вôддати єго аґентови, и длятого той аґентъ пôйшовъ до дому тои нѣбы то Цоуфаръ, але очевидно тамъ не допытавъ ся до неи, бо такои тамъ не було. Вернувши домôвъ заставъ вже тамъ Шнайдерову и тогды она сказала єму, що єи ще въ тôмъ домѣ нѣхто не знає, бо она лише що тамъ спровадилась. Шнайдерова вôдобрала листъ зъ грôшми и тогды сказала довѣрочно аґентови, що она нареченою рѣзницкого помôчника, того самого, зъ котрымъ перший разъ у него була.

Крôмъ сихъ злочинôвъ стали Шнайдеры допущатись ще и иншихъ, лишь то имъ якось неудавало ся. Въ Кльостернайбурзѣ хотѣвъ Шнайдеръ вынаймити молочарню, але жадавъ, щобы мôгъ тамъ ночувати, нѣбы то абы придивитись якъ иде интересъ. Властитель молочарнѣ не хотѣвъ на то пристати. Властителеви гостинницѣ Бірінґови у Вѣдни при улици Кольоніца представлявъ ся вôнъ яко торговельникъ худобы и часто намавлявъ єго, щобы вôнъ ѣхавъ зъ нимъ до Найленґбахъ, опôсля хотѣвъ нѣбы то купувати вôдъ него гостинницю. Взагалѣ Шнайдеръ и єго жѣнка вышукували собѣ всюды людей, котрѝ мали грошѣ и старались до нихъ зблизити ся и поки що бодай розвѣдати, якъ бы до тыхъ грошей можна дôбрати ся.

(Дальше буде.)

Перегляд̂ъ політичный.

Вѣденьска стара „Presse", на пôдставѣ — якъ каже — вѣродостойныхъ информацій заявляє, що вѣсть о утвореню міністерства комунікацій є зовсѣмъ безпôдставна.

Бельґійскій посолъ при дворѣ вѣденьскôмъ ґр. Людвикъ д'Арвае, котрый занимавъ своє становище вôдъ 1866 р. безъ перервы, отже черезъ 25 лѣтъ, — зôставъ теперь вôдкликаный и выѣде зъ Вѣдня десь въ половинѣ падолиста. Черезъ довшій часъ бувъ вôнъ навѣть деканомъ дипльоматичного тѣла у Вѣдни.

Цѣсарь нѣмецкій Вільгельмъ по ґалевôмъ обѣдѣ въ Кіль, на котрôмъ пôднѣсъ бувъ тоастъ въ честь австрійского цѣсаря словами (пôсля офіціяльныхъ вѣстей): „Пю на здоровлє моєго вѣрного приятеля и союзника, цѣсаря Францъ Іосифа!" — запросивъ бувъ вôдтакъ членôвъ амбасады австро-угорскои на прогульку парôвцемъ „Метеоръ". Такожь, якъ доносять, запросивъ цѣсарь до себе до Кіль ґр. Седьеніого, бавлячого на курацiи въ Вестерляндъ, котрый оногды выѣхавъ вже до Кіль.

На маневры австрійскѝ має выѣхати цѣсарь Вільгельмъ зъ великою свитою, въ котрôй буде такожь ґен. Капріві дня 2 вересня черезъ Теченъ до Жигмондсгерберґъ въ низшôй Австріи, де повитають єго цѣсарь австрійскій и саскій король.

Французку ескадру въ Анґліи витають сальвами зъ пушокъ ескадры анґлійскои а въ Порсмесъ дôстали офіцеры французкѝ призволенє звидѣти заведеня, до котрыхъ звычайно вступъ чужимъ остро забороненый. Тамъ звидять они и арсеналъ, въ котрôмъ оглянуть маринарскѝ пушки анґлійскѝ и припасы амуніціи. Дневники парискѝ доказують, що гостина французскои ескадры въ Порсмесъ має значѣнє мира, а *Temps* добачує въ тôмъ доповненє візиты кронштадскои. Візиты тѝ, — каже *Temps* — суть мовъ бы оповѣсткою, що французко-россійске порозумѣнє не ограничає мирного настрою обохъ тыхъ державъ и не змагає до того, щобы тѝ двѣ державы европейскѝ на двохъ окремыхъ поляхъ положеній, творили якійсь дуалізмъ.

В. Порта має зновъ клопôтъ зъ розбишаками. Оногди напали розбишаки на оглядаючого зелѣзничий лініи урядника зелѣзниць всхôдныхъ, Соллініого и увели єго зъ собою, убивши на мѣсци одного робôтника, котрый хотѣвъ боронити урядника. Герштъ розбôйникôвъ, якійсь Стоянъ Могадъянъ жадає теперь за него 2.000 фунт. штерл. окупу до 11 днѣвъ, въ противнôмъ случаю грозить, що замордує урядника.

До Polit. Cor. доносять, що въ петербурскихъ кругахъ уважають певною рѣчею, що царь и цариця поѣдуть незадовго до Даніи, зъ вôдки повернуть до Россіи моремъ.

Царевичь повернувъ зъ своєи довгои подорожи оногди до Красного села, де на стаціи Тосна повитали єго родичѣ и родина, а въ Краснôмъ селѣ королева грецка, міністры и стоячѝ въ красносельскôмъ обозѣ команданты войскъ.

Ново именованый амбасадоръ французкои републики при петербурскôмъ дворѣ ґр. Монтебелльо, обнимає урядованє въ протягу вересня.

Новинки.

— **Именованя.** Ц. к. краєва Рада шкôльна именувала дѣйстными учителями и учительками: Кароля Липаньского при школѣ етатовôй въ Васильковцяхъ; Антона Решотка при школѣ етатовôй въ Варяжи мѣстѣ; Володислава Рожицкого при школѣ етатовôй въ Липнику; Илярія Олексина при школѣ етатовôй въ Залужу; Якова Ґронка при школѣ етатовôй въ Диковци; Евгенію Витошиньску при школѣ етатовôй въ Бушкôвцяхъ.

— **При нагодѣ торжества уродинъ Є. Вел. Цѣсаря** роздано въ повѣтовыхъ мѣстахъ нашого краю стипендіи и датки добродѣйнѝ межи инвалідôвъ. И такъ въ Решовѣ роздавъ презесъ повѣтовои Рады п. Адамъ Єнджейовичъ грошевѝ датки въ фондации для инвалідôвъ межи ветеранôвъ; въ Бережанахъ представленый инвалідъ одержавъ зъ Рады повѣтовои 25 зр.; въ Новôмъ Санчи обдаровано чотирохъ инвалідôвъ по 18 и 10 зр.; въ Коломыѣ роздано двѣ запомоги зъ фонду инвалідѣвъ въ квотахъ 20 и 25 зр.; въ Борщевѣ обдаровано двохъ инвалідôвъ, кождого квотою 25 зр.

— **Щедрый даръ.** Сего року припадають 50-лѣтнѝ роковины священьства и супружества о. Ясеницкого, пароха въ Старои Соли. Родина єго, щобы почтити той святочный день, постановила була первѣстно устроити бенкетъ и запросити на него всѣхъ рôдняковъ и знакомыхъ, однакъ опôсля змѣнила той проєктъ на иншій, а именно на складковый родинный даръ на фондъ будовы руско-народного театру и жертвувана на ту цѣль 250 зр. обѣцявши ще ту суму зъ часомъ доповнити.

— **На доходъ будовы руского народного театру** устроює Руске Касино въ Стрыю при спôвучасти „Дванацятки спѣвакôвъ-академикôвъ" вô второкъ, дня 1. н. ст. вересня 1891 въ сали готелю „пôдъ чорнымъ орломъ" музикально-деклямаційный вечеръ сполученый зъ танцями. Стрôй вечерковый. Початокъ о год. $7^1/_2$ вечеромъ. Цѣна вступу на салю 1 зр. Наддатки на цѣль будовы руского театру приймають ся зъ вдячностію. Въ Миколаєвѣ проєктованый на день 30 с. м. концертъ не вôдбуде ся. (Мѣсцевый комітетъ яко причину подає: а) бракъ помѣщеня для гостей и б) бракъ вôдповѣднои салѣ). За то приймемо, если часъ нашои прогульки позволить, запросины Русинôвъ въ Бучачи. Тамъ мавъ бы концертъ нашъ вôдбути ся 17 н. ст. вересня, що оголосимо и мы и тамошный комітетъ дефінітивно въ сихъ дняхъ. Окрôмъ того — якъ звѣстно — загостимо до Станіславова, Коломыѣ, Черновець, Кôцьманя и Рогатина. Въ Рогатинѣ нашъ концертъ, сполученый зъ танцями, вôдбуде ся 20 н. ст. вересня въ сали урядничого касина. Запросинамъ Русинôвъ зъ Нового-Санча зможемо вдоволити лишь тогдѣ, коли обставины позволять пôдчасъ сеи довшои подорожи вступити зъ концертомъ н. пр. до Ясла або Сянока. Участникôвъ прогульки просимо о поданє намъ кождои змѣны ихъ адресы. Часъ и мѣсце збору оголосимо небавомъ. — За „дванацятку: Іосифъ Партицкій провôдникъ (теперь почта: Отинѣя), Остапъ Нижанкôвскій, діріґентъ.

— **Зновъ выпадокъ зъ нафтою.** Зісля, 20 лѣтна донька жидôвского рѣзника при Старозаконнôй улици, засвѣтивши оногди лямпу, поставила єи такъ неуважно на кухни, що лямпа перевернула ся, стовкла ся, а нафта, бухнувши уся поломѣнемъ, выляла ся дѣвчинѣ на одѣжь. На крикъ нещасливои надбѣгъ одинъ чоловѣкъ, котрый здеръ борзенько одѣнє зъ дѣвчины, однакъ нафта попекла єи лице, ноги и руки такъ, що мусѣли дѣвчину вôдставити до шпиталя.

ТЕЛЕГРАМЫ.

Вѣдень 21 серпня. Fremdenblatt доказує, що гостина французскои ескадры въ Анґліи не має въ собѣ нѣчого надзвычайного и вôдповѣдає добрымъ вôдносинамъ обохъ державъ.

— **Парижъ** 21 серпня. Островъ Мартінікъ знищивъ вчера страшный цікльонъ и убивъ 55 людей, а богато покалѣчивъ.

Софія 21 серпня. Правительство не рѣшило ще нѣчого о скликаню собранія сего року до Тірновы.

Тріеръ 21 серпня. Вчера розпочалось тутъ торжество выставленя „святои ризы" (нешитои одежи зъ полотна) Спасителя середъ величезного натовпу людей.

Кіль 21 серпня. Цѣсарь принимавъ міністра Седенія.

Вôдвѣчальный редакторъ: Адамъ Креховецкій.

Зъ друкарнѣ В. Лозиньского, пôдъ зарядомъ В. И. Вебера.